

M. JEZERNIKOVA:

Pomladanska.

arica je dovršila domače naloge, se naučila tudi za drugi dan, zdaj pa gleda skozi okno. Sneg je še pokrival zemljo navzlic toplemu pomladanskemu solncu. Rada bi že šla trgat cvetic in poslušat ptičke v bližnji gozd.

Koledar je že kazal konec februarja in še vedno se ji je sneg porogljivo smejal skozi okno. Nevoljno je deklica položila glavo na roko, da bi zaspala. Topel poljub solнца pa jo je zdramil. Prijazno solnce je kukalo naravnost v sobo in se nasmehnilo Marici in ji reklo tako: »Nestrpna si, Marica, ker ne poznaš dela, ki ga imam. Kar pojdi z menoj, da ti pokažem, kako pripravljamo za pomlad!«

Marica se je odzvala povabilu in šla za solncem. Topla in prijetna je bila hoja. Pod gričem se ustavi solnce, poljubi deklico na čelo in ji pravi: »Tu te moram zapustiti, moji služabniki te bodo vodili naprej!«

Radovedno se je ozirala Marica po služinčadi. Pred seboj ni videla nič drugega kakor kup grčavih starih korenin, ki so molele iz votline. Toda oživele so korenine, se globoko poklonile solncu, vzele deklico v svojo sredo — pa hajdi skozi odprtino v podzemlje!

Spotoma je Marica spoznala, da so omenjene korenine suhi grbasti škratje poslanci solнца in posredovalci med solncem in podzemljem.

Prišli so v kraj, kjer so spale rastline zimsko spanje. Tu so bile debele korenine, tam zopet tanke in nežne koreninice, tu so segale globoko v zemljo, tam pa so rasle v širino. Rejene čebulice in trdi gomoljčki so napeto pričakovali prvega pomladanskega pozdrava.

Tedaj so se škratje — poslanci solнца — postavili v sredo med speče rastline in zaklicali: »Sneg že kopni, zbudite se vsi! Solnce vas pozdravlja! Solnce vas vabi! Solnce vam pošilja darove: toploto, svetlobo, življenje! Zbudite se, otroci solнца!«

To je zašumelo, kakor da bi se dvignili lističi in zaspane glavice. Zdaj pa zdaj je globoko vzdihnilo. Iz vsake čebulice, iz vsakega gomoljčka, iz koreninic in korenin so pogledali majhni lističi. Najbolj pa se je mudilo neki čebulici poleg Marice. Pognala je rožico v belo-zeleni srajčki. Cvetka se je hitela napravljat in je klicala škrate na pomoč: »Pomagajte, pomagajte, prijatelji solнца! Mudi se mi, mudi! Sneg že kopni! Napravite mi belo krilce — blaga imam dovolj v čebulici, samo pomagajte!«

In škratje so ji napravili belo krilce, pa so ji dali zelen klobuček — in zvonček se je gugal na tanki vejici in poizkušal zvoniti.

V tem je začula Mariča za seboj poreden glasek, ki je klical: »Zvonček pač misli, da bo prvi; jaz pa vem prav natančno, da je solnce poslalo svoje poslance že nekaj dni prej na hrib, da se je tam že požuril črni teloh, da že pripravlja strd za prve goste.«

Govorila je to neka koreninica. Marica ni mogla spoznati, kdo je bila. Zvonček se je že mislil razjeziti nad objestno koreninico. Ko pa je slišal govoriti o medu, se je spomnil, da ga še nima.

Hitro so mu dali škratje še nekoliko medu v cvet. Ves vesel je pozvonil in rekel: »Pripravljen sem, še celo strd imam za goste, da bodo prihajali in prenašali moje pozdrave drugim zvončkom. Zbogom, zaspančki! V svet grem, v svet — solnce bom gledal!« In zvonček je rinil z glavico skozi zemljo. Toda joj! Ni šlo. Zemlja je bila pretrda in ubožec si je ranil mehko glavico. Tedaj so mu napravili škratje trd oklep iz dveh listov in tako se je porival zvonček navzgor, srečno prevertal skorjo in se na zemlji odprl solncu in sreči.

Med tem pa je nastal pod zemljo hud dirindaj. Iz korenik so pognale trobentice, prav za prav trobentači. Trobili so na ves glas. Tako so trobili, da so se zbudile neke zale gospodične poleg njih in se začele gibati v svojih svetlovijolčastih svilenih oblekah. Ob zvoku trobent so se klanjale na desno in levo, se priklanjale in stopicale nežno kakor v plesni dvorani. Tako dobro so se razumele s trobentači, da so sklenili, da pojdejo čez nekaj dni skupaj na zemljo. Zale gospodične žefranke so se odpravile s trobentači in z bledomodrim jetrnikom.

V zadnjem trenutku pa se je pokazalo, da trobentači le niso tako junaški in utrjeni, kakor so se kazali. Zaprosili so škrate, da jim napravijo tople kožuške za prve mrzle dni zemskega bivanja. In listi trobentačev so dobili mehke belodlakaste plaščke. To so se smejale gospodične mehkužnim gospodičem!

Dve gospodični žefranki pa sta stali ob strani, ker sta imeli namesto svetlovijoličastih oblek bele. Žalostno sta gledali na svoje tovarišice in pretakali debele solze. Tedaj sta pa prišla dva mlada gospodiča, brata, ki sta se predstavila: »Piševa se Pasji zob« — in sta rekla, da jima je bolj všeč bela barva kot svetlovijolčasta in da ju vabita k sebi v senco. In beli gospodični žefranki sta odrinili skupno s prijaznima gospodoma v senco.

(Konec.)

Pomladno življenje.

*V srebrnih brezah
sok kipi
in ptičji zbor
že gostoli.*

*Livade polne
cvetja so,
čez polje fantje
vriskajo...*

Albin Čebular.